

OP
21 JUNI
IS HET
VADERDAG

ZO SPORTVADER,
ZO SPORTDOCHTER

Welke vader is nu niet trots op zijn dochter? Deze mannen al helemaal, want hun meisjes gingen hun sport beoefenen.

Tekst **Eva Prins**

Foto's **Jiri Büller**

‘We zijn allebei superfanatiek’

Vader Bert (56) en dochter Chantal (22) delen hun grote passie voor voetbal – en dat schept een sterke band. Zij heeft er inmiddels haar werk van gemaakt. Hij is haar fanatiekste supporter.

Chantal Schouwstra speelt als centrale verdediger in de eredivisie bij VV Alkmaar en is daarnaast jeugdtrainer:

“Mijn vader is mijn beste sparringpartner en adviseur. Hij is eerlijk en kritisch. Dat waardeer ik erg. Hij kent en begrijpt me goed en hij weet waarover hij het heeft: hij voetbalt zelf al z'n hele leven. En ook nog eens op dezelfde positie als ik. Mijn ouders komen al zolang als ik voetbal, vanaf mijn 6de, naar vrijwel elke wedstrijd kijken. Dat geeft wel aan hoe betrokken en fanatiek ze zijn, maar ze hebben me nooit gepusht. Wel gestimuleerd om mijn best te doen en hard te werken.

Toen ik nog thuis woonde, zat mijn vader na een wedstrijd altijd op me te wachten. Dan waren we soms tot midden in de nacht de wedstrijd tot in detail aan het nabespreken. Nu ik op mezelf woon, doen we het evalueren meer via de telefoon of app. Vroeger had ik zijn adviezen en bevestiging echt nodig. Nu ben ik zelfverzekerder en weet ik beter hoe ik mijn kwaliteiten kan benutten. Dat komt voor een groot deel door

hem. Geloof in jezelf – dat is de belangrijkste les die hij me heeft geleerd. En nooit opgeven.”

Ondernemer Bert Schouwstra voetbalt sinds zijn 8ste:

“Onze band is, zeker ook door het voetbal, heel sterk. Voetbal is een passie die we delen, al sinds Chantal 6 is. Ze trok daardoor misschien altijd wat meer naar mij dan naar haar moeder. En ook omdat we op elkaar lijken, denk ik, zeker in de sport. We zijn allebei superfanatiek en moeten het vooral van onze inzet en ons doorzettingsvermogen hebben.

Chantal was een sportief kind, net als ik. Ze zat al op turnen en schaatsen, toen ze ook op voetbal wilde: dat had ze bij mij en haar drie jaar oudere broer gezien. Mijn vrouw vond het eigenlijk niks voor een meisje; ik vond het prima. Al bij haar tweede wedstrijd werd ze gescout door Jeugdplan Nederland van de KNVB. Naar die trainingen en wedstrijden ging ik altijd mee. Op de terugweg in de auto gingen we dan uitgebreid napraten en analyseren. Ze was leergierig, wilde altijd beter worden. En nog steeds.

We zijn haar fanatiekste supporters, haar moeder en ik. We zijn er elke wedstrijd. Ook bij onze zoon trouwens. Ik ben heel trots op wat Chantal in het voetbal heeft bereikt. Vooral omdat ze geen supertalent is – dat weet ze zelf ook. Ze heeft er hard voor moeten werken.” ▶

